

Kısa Öykü Yarışması İkincisi
Mustafa AYDOĞAN
Turnalar

GARİBİN ÖLÜSÜ YİĞİT OLUR

Sana Anadolu'nun yaşanmış olan bir hikayesini anlatacağım!..

Pontus'un yiğitliğinden, Bizans'ın derebeyliğinden tutun da, Osmanlı'nın hüküm sürdüğü asırlarda Anadolu bize yurt olalı on binlerce yıldır beşiğini ürgeledi Yeşilırmağın. Ve Yeşilirmak öyle anaların yaşadığı Anadolu insanlarını yedirip içirmeye devam ediyor. Anadolu'dur bu, gah kimini duvara bindirip yürütür, gah Ferhat'ın eline balyoz tutuşturur, gah Şirin'in bağrına ataş, gah Yunus'un yüreğine taş tutuşturur.

Anadolu'nun tam orta yerinde küçücük bir şehir vardır Amasya diyerek çağırdığımız içinden tarih fırlayan ulu bir tablo gibi sere serpe yatar durur, ve o vadinin ortasından yeşilce bir ırmak edalı bir gelin gibi Anadolu sevdası ile sessiz sedasız süzülüp gider, ama siz hep o suyun arkasından bakıp kalırsınız o ince sızıyı bağrınıza gömüp...

.....

Ben 1970'li yıllarda Amasya Belediyesi'nde çalışan emektar bir dozer operatörü idim. Amirim olan makine ikmal ve fen işleri müdürlerimin direktifleri ile dozerimle inşaat, yol, park, bahçe gibi çeşitli alanlarda kente hizmet götürürdük. Bir gün fen işleri müdürümüz beni yanına çağırarak:

“Hüseyin ustam, şehrin Tokat girişinde bulunan Memü Dede Mezarlığı'nın kenarından bir yol genişletme çalışması yapacağız. Takriben 200 mezarı oradan itina ile ve sahiplerinin rızasıyla kaldırıp hiç incitmeden, hırpalamadan diğer mezarlığa taşıyacağız. Bu durumda senin o civarda bir aya yakın çalışman gerekecek. Bu nedenle dozerine sağlam bir bakım ve yağlama yıkama yaptıracaksın. Aman seni göreyim bu önemli görevde millete mahcup olmayalım.” diye sıkı sıkıya tembihleyince, ben de gerekeni yapacağımı ve müdürümün müsterih olmasını söyledim.

Birkaç gün sonra Belediye ile Karayolları Bölge Müdürlüğü arasında geliş gidişler, yazışmalar, görüşmeler, Ankara'dan gelen talimatlar sürüp giderken şehrin hoparlöründen peş peşe anonslar ilan edilmeye başlandı.

“Sayın kent sakinleri! Tokat İlinden Amasya'ya devam eden kara yolunun yetersizliği nedeniyle şehrimizin girişinde ikamet eden Memü Dede Mezarlığı'na tesadüf eden mezarların yerinden kaldırılıp diğer mezarlığa nakletmek kararı alınmıştır. Hiç kimsenin ölüsünü mezarını bozmadan, hiçbir şekilde vicdanları rahatsız etmeden, kendi arzu ve istediğiniz yere, ve hiç masraf etmeden kendi toprağıyla bütüncü kaldırılıp İslami esaslara göre defnedeceğiz. Sizlerin sadece sahibi olduğunuz mezarı işaret etmeniz yeterli olacaktır. Belediyemizin ve encümen kararı olan bu elzem görevde bizlere yardımcı olmanız belediyemiz adına rica olunur...”

Kent önce bir sallandı, hareketler hızlandı, mezarlık doldu boşaldı, mezar sahiplerinin heyetlerle görüşmeleri günlerce sürdü. Ağlamalar, sızlamalar, itirazlar, itiraflar derken nice sonra manevi duygular yumuşadı, “ferman üsluba vacip olunca düstur aslına döndü” yıkımlarda sıra her mezara geldiğinde diller yare çözüldü, zamanı öksüren baharın köşküne ateş düştü, diller yanıp tutuştu. Dozeri her sürüp kepçeyi taktığımda, kemik yığınları ve kuru kafalar ortaya çıktığında nice analar yavrusuna, nice yavrular anasına ve nice sahipsiz garipler yakın akrabalarının önünde birer kemik çuvalı olarak diğer mezarlığa taşındı ve göç eyledi...

Mekan perdeleri tekrar aralandı ve nerden nasıl geleceği bilinmeyen ana baba günü dediğimiz mahşer fırtınası yüzlerce defa koptu koptu... Her mezara kepçeyi takıp kaldırdığımda içime hep derin bir gariplik çöktü günlerce. Mezarı başında bekleyen meraklı kalabalığın bana nefret ederek katı gözler ile bakarak izlediklerini gördüm.

Belediyemiz mezarları itina ile diğer mezarlıklara taşıyıp yerleştirirken aynı anonlar günlerce devam etti, kurbanlar kesildi, kuran ve yasin okundu, hem ölülerin hem sağların bu mahşer meydanında mutlu bir mahsuniyet günlerce esip geçti...

Derken iki yüze yakın mezarın yeri ve sahipleri tespit edildi. Cenazeler teker teker taşınıp yeni mezarlığa defnedildi ama kenarda, köşede üzerinde isimsiz bir taş bulunan garip ve yıkık dökük mezarın sahibi asla ortaya çıkmadı ve günlerce sahibini bekledi durdu. Sadece basit bir kaya parçasından oluşan mezar taşına dolunayın ışınları geceler boyu çakılıp kaldı. Yeşilce ırmak başını taştan taş çalarak kan renginde aktı aktı. O taşın üzerinde baykuş sürüleri tüneyip sabahlara kadar fırgat türküleri söyleyip durdu ve Gedikli Tepesi'nde çakal ulumaları geceleri yırtıp deldi geçti.

Yol inşaatı hızla ilerliyor, ekipmanlar ve iş makineleri son kalan sahipsiz o mezara doğru yaklaşırken anonlar sıklaştırıldı. Ekip iki gün daha bekledikten sonra heyet başkanı bana hitaben:

“Mezarı diğerleri gibi sökelim, özel bir yere nakledelim, sahibi geldiğinde açıklamasını bizzat yaparız, siz yıkıma başlayın” diyerek bana devam emri verdi.

Hemen işe koyulup dozerin kepçesini yavaşça kaldırıp mezarın köşesine değdirmemle mezar tuz buz darmadağın oldu, içinden bembeyaz kefenler içinde bir ceset olduğu gibi fırlayıp yuvarlanarak kepçenin ortasına öylece uçtu. Bu uçma sırasında kefen yırtıldı ve bir erkek cesedinin yüzü ve kolları ortaya çıktığını görünce gözlerim dehşetle açıldı. Ben ve etrafımdaki meraklı insanlar, o bölgede onlarca çalışan personeller olduğumuz yerde donup kaldık ve kazmayı küreği bırakıp bulunduğu yerden kaçarak uzaklaştılar.

Çünkü yırtılan kefenin arasından yere yuvarlanan bir erkek cesedi adeta canlı gibiydi. Gözleri cam gibi bizlere bakıyordu. Kefeni bembeyaz, saçları tertemiz, yüzü normal insan renginde kanlı canlı, diri ve pırıl pırıldı. Sağ eli kalbinin üstünde, sol eli ensesinde öylece duruyordu. Bu korku ve dehşet manzarası herkesi etkilemişti.

Ortalık önce sus pus oldu, kimi insanlar dehşet içinde oradan uzaklaştı, kimi öylece çakılıp kaldı. Ben de kepçemin üzerinde sereserpe yatan o ceset ile baş başa kalınca ürpertim daha arttı. Dehşetler içinde dualar okuyarak kepçeyi öylece bırakıp uzaklara kaçtım.

Çok eski olduğu belli olan bu garip mezardan kucağımıza düşen erkek cesedi 40-50 yaşlarındaydı ve bu kişinin bu şekilde hiç bozulmadan berrak, diri ve sapasağlam kalabilmesi fizik kanunlarınca mümkün olasılığını kimi insanlar “şehit, evliya, ermiş” gibi kimileri “fizik olayıdır” diye yorumlarken saatler sonra ölünün üzeri örtüldü, insanlar uzaklaştırıldı derken kalabalığın ortasından fırlayan yaşlıca bir adam cesaretle ölünün yüzünü açıp inceledi ve haykırdı:

“Ben bu meftayı tanıyorum.”

Heyet başkanı “Madem tanıyorsun kim bu adam, neyin nesi, şehit, ermiş, evliya falan birimidir. Sen kimsin arkadaş, tanıyor isen bize yardımcı ol, kimdir bu adam?” Yaşlı adam heyet başkanının kulağına eğilerek:

“Bu adam sağlığında sarhoşun, ayyaşın, şarapçının biriydi. Her gün içip içip gezer sokaklarda yatan ipsiz sapsız adama yörede ‘şarapçı Duvalet’ derlerdi. Yaşadığı yıllarda bir derbeder olarak şu tepelerde tenekeli mahallede otururdu. Bildiğimin hepsi bu kadar...”

Belediye zabıtalari derhal görevlendirilip o tepenin etrafında ne kadar tenekeli ev varsa teker teker arandı tarandı, sonunda Şarapçı Duvalet’i tanıyan 80 küsur yaşlarında, yaşlı, çökmüş kimsesiz bir kadını incitmeden, yormadan kaptıkları gibi kepçenin üzerindeki beyaz kefenli adamın başına getirip sordular:

“Ana, sen bu ehli kubur meftayı hiç tanırmıydın?”

Yaşlı kadın, dehşetine kapıldığımız pırl pırl çehreli adamı uzun uzun inceledi küçücük gözlerinde birkaç damla süzüldü, ağlamaya bile dermanı yoktu. O adamı öptü öptü, gözlerini eliyle kapattı ve daha sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Yaşlı kadını teselli etmeye çalışan insanlar aynı soruyu tekrar sordular. O da “Bizimki, bizim herif, o benim deli yüreğim, öleli otuz sene kadar oldu.” Deyince soru yağmurları devam etti.

“Biz burada iki yüze yakın mezar kaldırdık. Böyle ilginç, böyle diri ve nuranı çehreli bir başka cenaze görmedik. Gömdüklerimizin hepsi çürük bir kemik yığını şeklindeyken bu zatı farklı kılan sebep nedir? Eşiniz bir şehit, bir ermiş ve bir özel vasıf sahibi falan mıydı? Hadi anlat bize bu adamdaki sır ne olabilir.” Deyince yaşlı kadın derince bir ah çekip soluklandı:

“Kimin ne olduğunu nereden biliriz? Uluhiyet makamına kimin akli erebilir? Sırlar sırları örter.” Diyerek oradan uzaklaştı.

Gereken izin alındıktan sonra, adamın başında kuran ve dualar okundu. Belediye başkanı olay mıntıkasında şöyle emirler verdi:

“Bu mefta için bir aile mezarlığı hazırlayın, yaşlı kadına aynı mezarlıkta mezar tahsis edin. Fakir ise derhal maaş bağlayın, evi yok ise ev yapın ve barınıp rahat yaşaması için gereken her şeyi temin edin!”

Olay öylece kapandı, her şey normale dönüp unutuldu ama ben olayın etkisinden kurtulamadım. Bir zaman sonra elime küçük hediyeler alıp bir akşam üstü tenekeli evin kapısını çalıp içeri girdim. Yaşlı kadın biraz daha çökmüş, daha yorgundu. Kocasının mezarını açan kişi olduğumu, bu olayın beni çok etkilediğini uzun uzun anlattım ve ona rica ederek:

“Bana Şarapçı Duvalles ve onun bilinmeyen sırlarını anlat. Sana söz veriyorum bu sırlar sadece benim ile sonsuzluğa gidecek.” Diye söz verdim. Yaşlı kadın yorgun gözleriyle uzun uzun baktı, çehremdeki dürüst duruşa inandıktan sonra anlatmaya başladı:

“Oğul ben yıllar önce... Genelevinde bir fahişe idim. Suçsuz ve günahsız nedenler ile bu kötü yolda bulmuştum kendimi, derken bu adamla tanıştım. Birbirimizi iyice tanıdıktan sonra bana evlenme teklifinde bulundu. Hem kendi durumumu hem de gayrimeşru bir küçük kızım olduğunu söyledim. Kabul etti ve her şeye rağmen hiç tereddüt etmeden beni o bataktan çıkarıp evinin kadını yaptı, nikah kıydı. Bana ve küçük kızıma çok itinalı eğitim verdirip okuma yazma öğretti. Kendisinin aslında bir öğretmen olduğunu daha sonra öğrenmiştim. Bana ve kızıma çok değer verdi, beni iyi bir ev kadını yaptı. İnsan içine katıp onur ve gururla gezmeme sağladı. Bana gerçek insan olmayı, hayayı, bilimi, insanlığı öğretip, hayat sırlarımı ne insanlığa ve tek çocuğuma hiç bildirmedim. Tüm insanlık arasında normal bir kadın gibi bana maneviyatımı sorgusuz geri verdi. Her gün içip gelse bile yuvasında tamamen mahzunlaşır, çocuğuma ve bana sevgi, saygı gösterir, olgun seviyeli bir kişiliğe bürünürdü. Ben bu insanla ömür boyu çok mutlu, gurur dolu bir hayat sürdürdüm. Hatta alkol nedeninin alkolizmden değil, bizimle bütünleşen hayat akışının nedenlerine dayanan ruh felsefesinin oluşumundan kaynaklandığını daha sonra hissettim.” Yaşlı kadın nemlenen gözlerini silerken devam etti:

“O küçücük çocuğumun geleceğini kabusa çevireceğimi düşünürken bizi insanlığa çağırın bu adama ömrümün sonuna kadar gizli gizli dualar ettim. Tanrı hangi yakarıyı geri çevirmiş ki diyerek ona gizli gizli öykündüm. Beni çocukluğumda okula gönderen babama “sen bu kız çocuğunu okula gönderip or...mu Yapacaksın diyen akrabalarım okula gitmeden kötü yola düşmeme sebep oldular. Ben bu sırrımı sadece sana verdim , sen de bu sırrı gizli tut” diye dalıp söylenirken, hemen karşımdaki siyah beyaz televizyondaki haberlerde Şarapçı Duvalles’in okutup topluma kattığı Gayrimeşru kızının hayat kadınlarını topluma kazandırma hakkındaki araştırma yaptığı tez ile nasıl ödül aldığını anlattığı konferansta gazetecilerin sorularına yanıtlıyordu.

Şarapçı Duvalles’in kızı artık kendi dalında söz ve kürsü sahibi olan güçlü bir bilim insanı idi...

Zaman mevhumu ve iktibas adına dönen mucizeler hayat sayfalarına böyle not düşer ve biz buna yaşamak deriz.